

Rager: Saaledes som det offentlige Pengevæsen, Skattesystem o. s. v. er indrettet, kan det jo ikke undgaas, at det en Gang imellem, naar Udviklingen gaar lidt anderledes, end man har ventet, bliver nødvendigt at lægge lidt om, og jeg kan ikke se det Forslag, der foreligger her, som andet end et saadant Lejlighedsforslag; Forholdene har paa nogle Omraader udviklet sig lidt anderledes, end man har tænkt sig. Staten gaar jo i mange Tilfælde til at give Penge til Kommunerne for derigennem at faa Byrden fordelt paa flere, og det er det, der er Tale om ved dette Forslag. Man har under eet taget, hvad man mente, der med Rette kunde komme ind under en saadan Omfordeling, naar man ser det hele under eet, og saa maa man naturligvis ogsaa tage det som et Hele, som noget, der ikke bagefter kan skilles ad, for saa vil der jo kun ske det, at en mindre Del, som maaske beskyttes økonomisk af et bestemt politisk Parti, faar, medens andre ikke faar. Derfor forekommer det mig logisk og naturligt, at dette Forslag er et Hele.

Men hvad nu angaar første Del, skal jeg ikke nægte, at det i høj Grad har overrasket mig, at man fra Venstres og de Konservatives Side stadig gaar imod. Man gik imod Lovforslaget af 13. Januar i Aar om ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, idet man kaldte det for et Almiseforslag, og man var overhovedet ikke tilgængelig for, at en væsentlig Del af det, der laa i Forslaget, var en retfærdig Fordeling af Udgifter, der dog vilde blive afholdt. Nu kan man ikke mere bruge Betegnelsen „Almiseforslag“, og saa maa man altsaa finde paa noget andet.

Nu vil det ærede Medlem Hr. Krag og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, hvad der altid er den sidste Skanse, have Oplysninger, og vi ved jo godt, at det er ensbetydende med, at saa skal det hele begravnes. Ja, Oplysninger fra 1930—31 kan man naturligvis ikke have ganske kort Tid efter, at Finansaaret er sluttet, men der er jo de dejligste Oplysninger tilgængelige for 1929—30, og paa Grundlag af dem kan man dog danne sig et ikke daarligt Billede af, hvorledes Forholdene ligger.

Der blev i det Aar af Hjælpekasserne hjulpet 99 294 Hovedpersoner, og for de 52 476 eller for 53 pCt.s Vedkommende drejede det sig om Hjælp i Anledning af Arbejdsløshed. Af disse 52 476 var de 41 228 Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasser, d. v. s., at 42 pCt. af alle dem, Hjælpekasserne hjalp, var Arbejdsløsheds-kassemedlemmer, som altsaa havde opbrugt den forsikringsmæssige Understøttelse og stod uden Understøttelse.

Der er særlig een Ting, forekommer det mig, man dér maa lægge Vægt paa. Naar man fra de Konservatives og Venstres Side siger: Vi vil opretholde det forsikringsmæssige Grundlag — saa skal man alligevel passe paa, at man ikke fortsætter for langt. Der er jo mellem 280 000 og 290 000 Arbejdsløsheds-kassemedlemmer i Landet, og 13 pCt. af dem har altsaa været i den Situation, at de efter at have opbrugt deres forsikringsmæssige Understøttelse har maattet gaa til Hjælpekasserne.

Men paa den Maade slaar man jo det forsikringsmæssige ganske bort, og samtidig lægger man altsaa paa Hjælpekasserne en ganske overordentlig stor Byrde. Det er en ny Byrde, som er lagt paa Hjælpekasserne paa Grundlag af Arbejdsløshedsforsikringsloven af 1927. Det kan vi se af, at i 1926—27 var Tallet 74 524, medens det i 1927—28 — jeg tager runde Tal — var 102 000, i 1928—29 111 000 og i 1929—30 100 000. Hvis man skønner over under Hensyntagen til Konjunkturerne, hvor mange Hjælpekassen skal understøtte i et Normalaar, bliver det 25 000 Hovedpersoner, og den gennemsnitlige Udgift — det fremgaar ogsaa af de Oplysninger, der ligger tilgængelige for enhver, som har Lyst til at sætte sig ind i dem —, som Hjælpekassen har om Aaret pr. Arbejdsløsheds-kassemedlem, er 185 Kr. Det vil sige, at de 25 000 Personer rundt regnet vil koste Hjælpekassen 4 600 000 Kr.

Nu har vi haft et nogenlunde godt Aar paa Arbejdsløshedsomraadet i 1929—30, men de 3 foregaaende Aar har været meget haarde, og derfor forekommer det mig, at det er rigtigt, hvad Statsministeren udtalte, at hvis man ikke hjælper, bliver det umuligt for disse Hjælpekasser fremtidig at fortsætte, hvilket jo er noget ganske andet end det, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller forsøgte at faa ud af det: at de kunde give mere. Nej, det vil blive dem umuligt at gaa videre, for vi maa huske, at vi gennem de sidste Aar er kommet op paa en Arbejdsløshed, der procentvis er meget større, end man tidligere i sin Opbygning af hele Systemet havde regnet med. Jeg sagde før, at 13—14 pCt. af samtlige Arbejdsløsheds-kassemedlemmer var blevet understøttet af Hjælpekasser, men 13—14 pCt. skulde jo allerede i sig selv være en meget stor Arbejdsløshedsprocent, det ligger jo nogenlunde paa Toppen af Normalprocenten.

Jeg ved, at der for Tiden tales meget om Arbejdsløshedens Størrelse, og det har jo ogsaa megen Interesse netop i dette Øjeblik ved Behandlingen af det foreliggende